

Arrest

nr. 77 988 van 23 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. DE CONINK, loco advocaat R. DEMEYER en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 25 oktober 2010 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 22 maart 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 19 oktober 2011.

1.3. Op 23 december 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 27 december 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Khushnaw gelegen in Lal Wa Sarjantal in de provincie Ghor. U bent Hazara van etnische achtergrond en heeft de sjiitische geloofsovertuiging. U was landbouwer en zorgde voor de dieren van het dorps hoofd A.(...) H.(...). Ongeveer 3.5 maanden voor uw vertrek uit Afghanistan werd u benaderd door een oude vriend van uw vader, namelijk A.(...) M.(...) en diens vriend M.(...) H.(...). Ze vroegen of ze uw kelder mochten huren voor 400 dollar per maand. Ze zouden daar af en toe goederen opslaan om nadien op de bazaar te verkopen. U stemde hiermee in omdat u op die manier veel geld kon verdienen. Ongeveer één week nadat zij de goederen brachten, ontdekte u dat zij die nooit naar de bazaar hadden gebracht. U besloot een kijkje te nemen in de kelder. U ontdekte tussen de andere goederen ook wapens. U zei meermaals tegen A.(...) M.(...) dat u niet meer wilde dat hij uw kelder huurde en dat zij hun goederen elders moesten onderbrengen. A.(...) M.(...) reageerde hier nooit op en luisterde niet naar u. Enkele maanden later brachten zij gewoon opnieuw goederen naar uw kelder. Er ontstond een ruzie tussen jullie. A.(...) M.(...) sloeg u en M.(...) H.(...) probeerde u met zijn mes te steken in uw dijbeen. Dat mislukte, maar hij raakte wel uw hand. Hij bedreigde u met de dood als u niet meer zou meewerken. Nog geen half uur later stond de politie aan uw deur. Op dat moment was u net in de tunnel waar uw kelder zich bevond aan het controleren of de deur wel gesloten was. U hoorde dat er op uw deur werd geklopt en wilde de deur gaan openmaken. Toen u aan het einde van de tunnel stond zag u dat het politieagenten waren die uw huis binnendrongen. U vluchtte langs de tunnel weg die een 15-tal meter verder uitkwam. U ging naar het huis van de zoon van uw oom die u hielp te vluchten. U reisde via Iran naar Turkije waar u ongeveer tweeënhalve jaar verbleef. Na een reis van in totaal ongeveer drie jaar kwam u op 25 oktober 2010 aan in België waar u dezelfde dag nog asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielrelaas legde u uw taskara en de enveloppe waarin hij verstuurd werd voor.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie onvoldoende aannemelijk hebt gemaakt. Er zijn immers ernstige twijfels gerezen aan de problemen die u had met de taliban in Afghanistan en waardoor u stelde het land te zijn ontvlucht. Er dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen zeer vaag en oppervlakkig zijn gebleken, waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in grote mate wordt ondermijnd.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u A.(...) M.(...), M.(...) H.(...) alsook de politie. De toenadering van A.(...) M.(...) tot uw persoon is volgens uw verklaringen te wijten aan de vriendschap tussen hem en uw overleden vader. M.(...) H.(...) is dan weer een vriend van A.(...) M.(...) (CGVS, p. 12). Als u gevraagd werd enige informatie over deze personen naar voor te brengen, leek u hier niet in te slagen. Zo hebt u er geen enkel idee van waarvandaan beide mannen afkomstig zijn noch welke hun bezigheden zijn in hun dagelijkse leven (CGVS, p. 12-13). U verklaarde dat A.(...) M.(...) een vriend was van uw vader, maar hoe en waar zij elkaar leerden kennen is u blijkbaar compleet ontgaan (CGVS, p. 13). U beweerde nochtans dat A.(...) bij u thuis op bezoek kwam en dat dan niet gesproken werd over politiek maar over het dagdagelijkse leven, zodat kan verwacht worden dat u meer persoonlijke informatie over hem zou opgevangen hebben. Als uw vader werkelijk bevriend was met deze persoon en hij zelfs bij u thuis langskwam, zou u toch op zijn minst een begin van informatie mogen bezitten over deze persoon.

U beweerde dat A.(...) M.(...) u voor het eerst benaderde een drietal maanden voor uw vlucht uit Afghanistan. Hij was geïnteresseerd in het huren van uw kelder om goederen in op te slaan alvorens ze te verkopen op de bazaar (CGVS, p. 13). Hij zou u 400 dollar betalen waardoor u onmiddellijk, zonder zich verdere vragen te stellen, inging op zijn aanbod (CGVS, p. 14). Als u gevraagd werd hoe hij wist dat uw kelder beschikbaar was, stelde u dat u niet wist wat zijn idee was, maar dat het goed was voor hen (CGVS, p. 14). Dit is echter geen antwoord op de vraag hoe hij dat dan te weten was gekomen dat uw kelder zomaar vrij voor gebruik was. Voorts is het niet geloofwaardig dat u zomaar iemand vertrouwde om goederen in uw kelder te stockeren zonder hierbij verdere vragen te stellen. U beweerde wel dat u die persoon kende als vriend van uw vader, maar u leek toch niet veel over zijn activiteiten te weten, zoals ook gebleken is uit uw verklaringen. Zeker wanneer u een dergelijk hoog bedrag krijgt om enkel goederen te stockeren zou u zich misschien al moeten afvragen waarom die persoon u zoveel wou betalen, en kon u misschien al vermoeden dat het om verdachte goederen zou gaan.

Voorts beweerde u dat ze één keer goederen naar uw kelder brachten (CGVS, p. 14). U ondervond dat zij die goederen niet onmiddellijk de dag na levering naar de bazaar brachten zoals ze eerst tegen u gezegd hadden. U begon argwaan te krijgen en ging zeven dagen na de eerste levering een kijkje nemen in uw kelder op zoek naar de goederen (CGVS, p. 14). Het is erg bevreemdend dat u pas

na één week argwaan kreeg en besloot om toch eens een kijkje te gaan nemen in de kelder. Als u gevraagd werd waarom u pas na één week ging kijken, stelde u dat u geïnteresseerd was in het soort goederen dat ze brachten (CGVS, p. 14), hetgeen niet echt een verklarend antwoord is. Als u opnieuw de kans werd geboden uit te leggen waarom u pas na één week ging kijken en niet eerder, antwoordde u vaagweg dat u er niet eerder aan had gedacht (CGVS, p. 14). Dit is een wel erg zwakke en vage verklaring voor uw actie en is uiteraard geen afdoende verklaring.

U beweerde dat u één week nadat de eerste levering kwam wapens had gevonden in uw kelder tussen de rest van de goederen van A.(...) M.(...). Als u vervolgens gevraagd werd over welke wapens het dan ging en hoeveel wapens er in uw kelder lagen, diende u te bekennen dat allemaal niet te weten. U beweerde dat u te angstig was om iets aan te raken en u zou onmiddellijk die plaats verlaten hebben (CGVS, p. 15). Dat u niet eens weet hoeveel wapens er in uw eigen kelder doet verbazen. U zou op zijn minst een schatting moeten kunnen geven van de hoeveelheid wapens die u zien liggen hebt. Na uw ontdekking nam u zomaar het risico om tegen A.(...) M.(...) te zeggen dat u wist waar ze mee bezig waren en dat u niet langer uw kelder aan hen wilde verhuren. Dat u zonder ook maar stil te staan bij het mogelijke hieraan verbonden risico A.(...) M.(...) op de hoogte bracht van uw ontdekking strookt geheel niet met uw eerder beweerde angst nadat u nog maar de wapens had ontdekt in uw kelder (CGVS, p. 15). Als u op dat moment werkelijk zo angstig was dat u zelfs niets meer durfde aanraken terwijl er op dat moment niemand in de buurt was, zou u logischerwijs niet zomaar met A.(...) M.(...) durven spreken over de gevonden wapens. Vervolgens beweerde u dat ze niet naar u luisterden en toch twee maand later opnieuw goederen naar uw kelder brachten (CGVS, p. 16). Als u gevraagd werd te verduidelijken waarom deze personen niet naar u wilden luisteren stelde u aanvankelijk tijdens het gehoor dat ze u hun partner wilden maken. Als u dan gevraagd werd wat u dan als partner voor hen zou moeten doen, beweerde u plots dat ze u nooit gevraagd hadden om partner te worden, maar dat u dacht dat ze uw samenwerking wilden (CGVS, p. 16). U kon tijdens het gehoor niet verklaren waarom u dat dacht. Als u dergelijke verklaringen aflegt moet u op zijn minst aannemelijk kunnen maken waarom u zulke elementen aanhaalt. Verder kan u niet verduidelijken waarom de politie plots uw huis binnenviel, of hoe de politie op de hoogte was van de wapens in uw kelder (CGVS p. 17). U heeft geen enkel idee wie er de politie zou bijgehaald hebben.

Tenslotte hebt u geen enkele poging gedaan om bescherming te zoeken nadat u de wapens de allereerste keer ontdekte. Het enige wat u hierop te zeggen had was: 'wat zou er dan gebeuren?' (CGVS, p. 17). Deze verklaring op zich toont aan dat u zelfs de moeite niet genomen hebt om ergens hulp te gaan zoeken voor uw problemen. Dit is vreemd daar u bij de ontdekking van de wapens dreigde naar de 'soldaat' te gaan om A.(...) M.(...) aan te geven (CGVS, p. 15). Gezien bovenstaande opmerkingen slaagde u er niet in om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie geloofwaardig te maken. De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Zo legde u een taskara voor ter staving van uw identiteit. Deze kan dan ook hoogstens dienen als bewijs van uw identiteit en voegt voor het overige niets toe aan uw asielrelaas.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Ghor meer bepaald in het district Lal Wa Sarjantal te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport " UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. UNHCR oordeelt dat in het licht van: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen, de situatie in bepaalde delen van Afghanistan kan gekenmerkt worden als een situatie van veralgemeend geweld. Meer specifiek stelt UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit hogervermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst UNHCR

erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten.

Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt echter expliciet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Ghor een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een grondige actuele analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan" – "Veiligheidssituatie in het westen van Afghanistan (Badghis, Ghor, Herat, Farah, Nimroz" dd. 26 augustus 2010 (updated 24-10-2011)) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt verder dat de veiligheidssituatie in het westen sterk varieert. ANSO omschrijft de provincie Ghor in de eerste helft van 2011 als een met een 'lage onveiligheid'. Wel is er sprake van een problematische veiligheidssituatie in één noordelijk en twee zuidelijke districten. Er worden voor uw district Lal Wa Sarjanganal geen gewelddadigheden gemeld. U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op hogervermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Lal Wa Sarjanganal in de provincie Ghor vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Lal Wa Sarjanganal actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Lal Wa Sarjanganal van de provincie Ghor aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Waar verzoeker in zijn "beroep tot nietigverklaring" vraagt om huidig beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en bijgevolg de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad er vooreerst op dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit hetgeen volgt. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, de artikelen 48/2, 48/3, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting, herhaalt verzoeker zijn vluchtmotieven, namelijk dat hij benaderd werd door een oude vriend van zijn vader, A.M., en diens vriend M.H., die hem vroegen of zij tegen betaling gebruik mochten van maken zijn kelder om goederen op te slaan, welke nadien verkocht zouden worden op de bazaar. Naderhand is gebleken dat deze mannen tussen deze goederen wapens stockeerden. Verzoeker onderneemt een summiere poging om een aantal motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen en voert aan dat hij tijdens zijn verhoor een omstandig relaas heeft uiteengezet doch van hem niet kan worden verwacht dat hij alle details kent, bijvoorbeeld inzake de wapens etc.. Verzoeker meent dat hij derhalve voldaan heeft aan de op hem rustende bewijslast aangezien zijn relaas consistent en coherent is, zodat hem ten onrechte de vluchtelingenstatus wordt geweigerd.

Voorts hoeft het volgens verzoeker geen betoog dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Er staat hem immers in zijn land van herkomst een arrestatie te wachten met een proces dat onvoldoende waarborgen van onafhankelijkheid biedt. Verzoeker wijst er verder op dat uit de UNHCR-richtlijn blijkt dat personen van Afghaanse afkomst nog steeds een risico lopen en hij benadrukt dat zijn identiteit en afkomst uit Ghor niet worden betwijfeld. Hij betwist de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de veiligheidssituatie in het district Lal Wa Sarjanga, waarvan hij afkomstig is, en hij betoogt dat het feit dat er destijds geen gewelddadigheden werden gemeld in zijn district niet betekent dat de situatie daar als 'veilig' kan worden bestempeld. Tot slot stelt verzoeker tevens wraakacties te vrezen vanwege A. M. en M. H. en vermoedelijk ook vanwege de vereniging waar zij deel van uitmaken. Dat hij hierover geen gedetailleerde informatie kan geven, kan hem bezwaarlijk worden verweten, aldus verzoeker. Hij werd evenwel bedreigd met de dood. Verzoeker verwijst nog naar de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en poneert dat de uitzetting een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM zolang hij een ernstig risico loopt op foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

3.2. Vooreerst benadrukt de Raad dat artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

Voorts ziet de Raad niet in hoe artikel 52 van de vreemdelingenwet zou kunnen geschonden zijn, daar de bestreden beslissing niet werd genomen op basis van dit artikel maar wel op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet toe te kennen of te weigeren, wat hij in casu heeft gedaan in een beslissing die afdoende met redenen werd omkleed, zoals blijkt uit wat volgt.

Tot slot stelt de Raad vast dat verzoeker op generlei wijze uiteenzet op welke wijze hij zijn rechten van verdediging geschonden acht. Bij ontstentenis van enige toelichting hieromtrent, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). In zoverre verzoeker voorts behoudens het zorgvuldigheidsbeginsel nog andere algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur geschonden acht, laat hij na te verduidelijken om welke beginselen het gaat, laat staan dat hij enige toelichting geeft op welke wijze deze beginselen zouden geschonden zijn, zodat het middel ook in deze mate onontvankelijk is.

3.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat zijn verklaringen zeer vaag en oppervlakkig zijn gebleken zodat ernstige twijfels rijzen aangaande de problemen die hij had met de Taliban en waardoor hij stelt het land te zijn ontvlucht. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) hij er niet in slaagt enige informatie naar voor te brengen over de personen die hij stelt te vrezen, terwijl een van hen nochtans bevriend was met verzoekers overleden vader en deze persoon zelfs bij hem thuis langskwam, zodat hij toch op zijn minst een begin van informatie zou mogen bezitten over deze persoon, (ii) het niet geloofwaardig is dat hij zomaar iemand vertrouwde om goederen in zijn kelder te stockeren zonder zich hierbij verdere vragen te stellen en hij zich, zeker wanneer hij een dergelijk hoog bedrag krijgt om enkel goederen te stockeren, misschien al zou moeten afvragen waarom die persoon hem zoveel wou betalen en hij misschien al kon vermoeden dat het om verdachte goederen zou gaan, (iii) het erg bevreemdend is dat hij pas na één week argwaan kreeg en besloot om toch eens een kijkje te gaan nemen in de kelder, (iv) hij beweert wapens te hebben gevonden in zijn kelder, doch wanneer hem vervolgens gevraagd werd over welke wapens het dan ging en hoeveel wapens er in zijn kelder lagen, diende hij te bekennen dat allemaal niet te weten, (v) het geheel niet stookt met zijn eerder beweerde angst nadat hij nog maar de wapens had ontdekt in zijn kelder, dat hij zonder ook maar stil te staan bij het mogelijke hieraan verbonden risico A. M. op de

hoogte bracht van zijn ontdekking, (vi) hij niet kan verduidelijken waarom de politie plots zijn huis binnenviel of hoe de politie op de hoogte was van de wapens in zijn kelder, (vii) hij geen enkele poging heeft gedaan om bescherming toe zoeken nadat hij de wapens de allereerste keer ontdekte en (viii) zijn taskara hoogstens kan dienen als bewijs van zijn identiteit doch voor het overige niets toevoegt aan zijn asielerlaas. Inzake subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers uit het district Lal Wa Sarjanganl actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in het district Lal Wa Sarjanganl geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 23 december 2011 (CG nr. 1020823), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.4. Na lezing van het administratief dossier concludeert de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers verklaringen over de hele lijn dermate vaag zijn en weinig doorleefd overkomen dat hieraan niet het minste geloof kan worden gehecht.

Uit het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing doch de Raad stelt vast dat hij geen ernstige poging onderneemt om deze motieven ook maar enigszins te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten en elementen in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter poneren van een vrees voor vervolging, het uiten van blote beweringen, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter niet vermag deze bevindingen te ontkrachten, noch zijn beweerde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Zo verzoeker aanvoert dat hij analfabeet is en stelt dat het dus niet verwonderlijk is dat hij geen gedetailleerde informatie kan verschaffen nopens de wapens of het aantal ervan, kan hij bezwaarlijk ernstig worden genomen. Dergelijke waarnemingen kunnen immers ook gedaan worden door een voorgehouden analfabeet. Bovendien haalde verzoeker tijdens zijn gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beweerde analfabetisme niet aan als reden voor zijn onwetendheid. Zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing, beweerde hij slechts dat hij te angstig was om iets aan te raken en dat hij onmiddellijk is weggegaan: **“- hoeveel wapens zag u dan? Er waren wapens. Toen ik dat zag ben ik terug weggegaan. Ik heb niets aangeraakt. – soort? Ik keek niet welke soort het was. – hoe reageerde u op de vondst met wapens? Als ik het zag, was ik bang. Ik voelde mij trillen. Er waren wapens. Daarna voelde ik gevaar. – waarom voelde u gevaar? Als er wapens in uw huis liggen, voel je je dan niet in gevaar.”** (administratief dossier, stuk 4, p. 15).

Waar hem wordt verweten dat hij geen enkele poging heeft gedaan om bescherming te zoeken nadat hij de wapens de allereerste keer ontdekte, voert verzoeker aan dat hij in eerste instantie aan de mannen had gevraagd om de gesmokkelde wapens en alle andere spullen uit zijn kelder weg te halen. Na verloop van tijd dreigde hij dat hij er de politie zou bijhalen. Op dat ogenblik werd hij met een mes in zijn hand gestoken en werd hij met de dood bedreigd. A. M. en M. H. stelden voorts dat zij de Taliban erbij zouden halen. Op dat ogenblik achtte verzoeker zich niet meer in de mogelijkheid om de politie erbij te halen. Verzoeker meent dus wel degelijk een rechtvaardige beweegreden te hebben gehad. Verzoekers betoog, dat in wezen neerkomt op een loutere herhaling van zijn eerder afgelegde verklaringen, verandert niets aan de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker zich zelfs niet de moeite heeft getroost om ergens hulp te gaan zoeken voor zijn problemen en biedt evenmin een plausibele verklaring voor dit nalaten. De Raad benadrukt te dezen dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Nationale bescherming kan immers slechts worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op rechtsbescherming vanwege zijn nationale autoriteiten. Verzoeker maakt met zijn betoog in voorliggend verzoekschrift geenszins aannemelijk dat de politie onwillig of niet in staat zou zijn om hem bescherming te verlenen.

Dat hij slechts een beperkte kennis heeft van de leefwereld van de twee mannen die wapens smokkelden in zijn kelder, is volgens verzoeker te verklaren door het feit dat hij zich niet ging inmengen in de leefwereld van de vriend van zijn vader. Verzoeker vervolgt dat A. M. overigens eerder een kennis is van zijn vader dan een vriend en dat hij zich hieromtrent geen verdere vragen stelde. Het is de Raad niet duidelijk op welke wijze verzoeker met een dergelijk verweer meent een verklaring te kunnen bieden voor de pertinente overwegingen van de bestreden beslissing waar wordt gemotiveerd als volgt: *“Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u A.(...) M.(...), M.(...) H.(...) alsook de politie. De toenadering van A.(...) M.(...) tot uw persoon is volgens uw verklaringen te wijten aan de vriendschap tussen hem en uw overleden vader. M.(...) H.(...) is dan weer een vriend van A.(...) M.(...) (CGVS, p. 12). Als u gevraagd werd enige informatie over deze personen naar voor te brengen, leek u hier niet in te slagen. Zo hebt u er geen enkel idee van waarvandaan beide mannen afkomstig zijn noch welke hun bezigheden zijn in hun dagelijkse leven (CGVS, p. 12-13). U verklaarde dat A.(...) M.(...) een vriend was van uw vader, maar hoe en waar zij elkaar leerden kennen is u blijkbaar compleet ontgaan (CGVS, p. 13). U beweerde nochtans dat A.(...) bij u thuis op bezoek kwam en dat dan niet gesproken werd over politiek maar over het dagdagelijkse leven, zodat kan verwacht worden dat u meer persoonlijke informatie over hem zou opgevangen hebben. Als uw vader werkelijk bevriend was met deze persoon en hij zelfs bij u thuis langskwam, zou u toch op zijn minst een begin van informatie mogen bezitten over deze persoon.”*

De Raad stelt vast dat verzoeker de overige motieven van de bestreden beslissing, met name dat (i) het niet geloofwaardig is dat hij zomaar iemand vertrouwde om goederen in zijn kelder te stockeren zonder zich hierbij verdere vragen te stellen en hij zich, zeker wanneer hij een dergelijk hoog bedrag krijgt om enkel goederen te stockeren, misschien al zou moeten afvragen waarom die persoon hem zoveel wou betalen en hij misschien al kon vermoeden dat het om verdachte goederen zou gaan, (ii) het erg bevreemdend is dat hij pas na één week argwaan kreeg en besloot om toch eens een kijkje te gaan nemen in de kelder, (iii) het geheel niet stookt met zijn eerder beweerde angst nadat hij nog maar de wapens had ontdekt in zijn kelder, dat hij zonder ook maar stil te staan bij het mogelijke hieraan verbonden risico A. M. op de hoogte bracht van zijn ontdekking en (iv) hij niet kan verduidelijken waarom de politie plots zijn huis binnenviel of hoe de politie op de hoogte was van de wapens in zijn kelder, op generlei wijze betwist laat staan ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

In zoverre verzoeker nog opmerkt dat het element “vrees voor vervolging” een subjectief-psychologisch element in hoofde van de kandidaat-vluchteling behelst, benadrukt de Raad dat de vrees van de kandidaat-vluchteling om in aanmerking te komen voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet gegrond moet zijn, dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij hem aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht – quod non in casu – , dat er een causaal verband bestaat tussen deze feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is.

3.5. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden

aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. De motivering inhoudende weigering van de vluchtelingenstatus zoals opgenomen in de bestreden beslissing blijft onverminderd gehandhaafd en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet zijn taak zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielaanvraag van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker ter terechtzitting 2 fotokopieën van brieven van de politie toont en deze aan de verwerende partij worden overhandigd om te worden toegevoegd aan verzoekers asielaanvraag, wijst de Raad erop dat, hoe dan ook, aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

3.6. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het door verzoeker opgediste relaas, kan evenmin worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing een schending zou uitmaken van de artikelen 2 en 3 van het EVRM en verzoeker licht dit evenmin toe. Hij komt immers opnieuw niet verder dan het louterponeren dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan het reëel risico loopt op foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemmen de artikelen 2 en 3 EVRM overigens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, voorhanden is. (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Om voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking te komen moet verzoeker het bestaan van zwaarwegende gronden op een reëel risico op ernstige schade aantonen bij terugkeer naar zijn land van herkomst, wat hij in casu niet aantoonde. De Raad stelt immers vast dat verzoeker zich voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de eerste plaats beroept op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielaanvraag. Aangezien verzoekers vluchtaanvraag ongeloofwaardig werd bevonden, kan hij zich echter niet langer baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen concludeert op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier dat er op dit ogenblik in het district Lal Wa Sarjantal in de provincie Ghor geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de

vreemdelingenwet bestaat aangezien de situatie er op dit ogenblik niet van die aard is dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. De Raad stelt vast dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt, gebaseerd is op een veelheid aan internationale bronnen en bronnen ter plaatse en dat verzoeker geen concrete informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. In acht genomen wat voorafgaat en mede in overweging genomen de vaststelling dat verzoeker de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet ontkracht door de loutere stelling dat het feit dat er destijds geen gewelddadigheden werden gemeld in zijn district niet betekent dat de situatie daar als 'veilig' kan worden bestempeld, wordt bovenstaande analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne wordt gemaakt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker niet worden aangenomen dat hij in de gegeven omstandigheden in aanmerking komt voor de toepassing van het subsidair beschermingsstatuut conform artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.8. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS